

Arrest

nr. 271 448 van 21 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor verzoeker en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2022 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: S. T. K. geboortedatum: [...]1985 geboorteplaats: G. nationaliteit: Nepal wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[] [...]

[] [...];

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

[] [...];

[] [...];

[] [...]

De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort en een geldige Portugese verblijfskaart) van betrokkene was geldig tot 05/08/2021. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en zijn niet inwonende meerderjarige kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: ~De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een lijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, alinea 1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Doordat verweerster besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten zonder rekening te houden met het gezins- en familieleven.

Terwijl verzoeker al ruim twee jaar een relatie heeft met zijn partner en er ook mee samenwoont

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting:

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerster baseert zich voor het bevel louter op het feit dat verzoekster niet beschikt over een geldig visum.

Waar het correct is dat de verblijfssituatie van verzoeker precair is - hij is niet teruggekeerd naar Portugal, gelet op zijn relatie – dient er wel rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden.

En deze omstandigheden zijn:

- Wettige verblijfstitel in Europa (met name Portugal);*
- 2 jaar vaste relatie met dhr. J.F.;*
- Samenwoont te 8430 MIDDELKERKE, (...) met zijn partner;*
- Lopende aanvraag tot huwelijk bij stad Oostende (cf. stuk 4);*

Er werd dus hoegenaamd geen enkele rekening gehouden met de stevigheid van het gezins- en familieleven van verzoeker. Het is niet wenselijk om een koppel met een vaste relatie uit elkaar te halen.

Tweede middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting.

Doordat verweerster besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten lopende de behandelingstermijn van zijn aanvraag tot huwelijk

Terwijl verzoeker over een Europese verblijfskaart beschikt, hij reeds 1 jaar in België verblijft bij zijn partner en op 01.12.2021 een aanvraag tot huwelijk heeft ingediend

Zodat het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting geschonden is en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden

Toelichting:

Zoals eerder reeds uiteengezet kwam verzoeker in december 2020 een eerste keer in België aan. Met een tussenstap in Nepal om zijn echtscheiding te regelen, verblijft verzoeker sedert mei 2021 exclusief bij zijn partner in België.

Reeds vóór zijn komst naar België had hij al een relatie met dhr. J.F., bij wie hij intussen al al die tijd inwoont.

De aankomstverklaring van verzoeker is reeds verstreken op 31.08.2021.

Verzoeker werd echter door verweerster getolereerd, vermoedelijk gelet op zijn wettig verblijf in Portugal, zijn relatie en ondersteuning door zijn partner. Hij heeft al die tijd niets vernomen van de gemeente Middelkerke of de Dienst Vreemdelingenzaken.

Pas wanneer verzoeker een aanvraag tot huwen indient, schiet verweerster in actie en levert zij een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Door de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, na dergelijke periode gedogen van de overheid en inzonder de gemeente Middelkerke, is het principe van de rechtszekerheid en de gerechtvaardigde verwachting geschonden. De aangevochten beslissing is dan ook nietig.

Derde middel: schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Doordat verweerster een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoeker al zowat 2 jaar een kerngezin vormt met dhr. J. F.

Niet alleen is er sprake van een kerngezin, bovendien wensen verzoeker en dhr. J. F. hun leven samen verder uit te bouwen, reden waarom zij een aanvraag tot huwelijk hebben ingediend.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een zware schending van art. 8 EVRM. Hij zou namelijk gedurende langere periode gescheiden worden van zijn partner.

Verzoeker loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor haar stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met amper een garantie op herstel.”

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, alinea 1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat de gemachtigde hem een bevel heeft opgelegd om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met zijn gezins- en familielevens terwijl hij al twee jaar een relatie heeft met zijn partner en er ook mee samenwoont. Verzoeker erkent dat hij niet meer beschikt over een geldig visum en dat zijn verblijfssituatie precair is, maar hij wijst erop dat wel moet rekening gehouden worden met de concrete omstandigheden. Hij heeft een wettige verblijfstitel in Portugal, twee jaar een vaste relatie met een Belg waarmee hij samenwoont en er is een lopende aanvraag tot een huwelijk. Volgens verzoeker is er dan ook geen rekening gehouden met de stevigheid van zijn gezinsleven en is het niet wenselijk om het koppel uit elkaar te halen.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregels, de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Daarnaast heeft de gemachtigde in feite gemotiveerd dat de aankomstverklaring maar geldig was tot 5 augustus 2021 en dat aldus het regelmatig verblijf is verstreken. Verder gaat de gemachtigde ook in op de huwelijksaangifte van verzoeker, zijn samenwoont met zijn partner en het feit dat verzoeker zijn partner niet-inwonende meerderjarige kinderen heeft in België. De gemachtigde wijst erop dat al deze elementen geen automatisch recht op verblijf inhouden en dat de scheiding als gevolg van de bestreden beslissing maar een tijdelijke scheiding betreft, zolang verzoeker er niet in slaagt België reglementair binnen te komen. De gemachtigde motiveert zowel aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als aangaande artikel 8 van het EVRM dat een terugkeer naar het herkomstland of naar het land waar verzoeker een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op het gezinsleven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1°[...];

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 7 verwijst naar artikel 6 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op

grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker erkent dat hij reeds langer dan de toegelaten termijn op het grondgebied verblijft. Bijgevolg moet de gemachtigde in principe, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, het bevel afgeven om het grondgebied te verlaten.

De verwijzing naar de meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag hebben onder meer betrekking op artikel 8 van het EVRM. Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de gemachtigde op om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met onder meer het gezins- en familieleven van verzoeker. Verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met de concrete omstandigheden eigen aan zijn situatie. Echter de Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk niet voorbij gegaan is aan het feit dat verzoeker beschikt over een geldige verblijfskaart in Portugal, nu hij er uitdrukkelijk naar verwijst in de motieven. Verder heeft de gemachtigde ook uitdrukkelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en dat een huwelijksaangifte werd opgesteld. Het feit dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk verwezen is naar het feit dat de relatie al twee jaar vast is, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde wel degelijk met het gezinsleven en de concrete situatie heeft rekening gehouden. De Raad kan verzoeker volgen dat het niet wenselijk is om een koppel met een vaste relatie uit elkaar te halen, doch stelt vast dat verzoeker zelf toelicht in de feiten dat hij samen met de heer F. bijna een jaar in Portugal heeft verbleven, waar verzoeker over een verblijfsrecht beschikt. Er blijkt eveneens uit het administratief dossier dat de heer J.F. inderdaad ongeveer een klein jaar als adres in het buitenland een adres in Portugal aan de gemeente had kenbaar gemaakt. Bijgevolg moet de bestreden beslissing niet noodzakelijk de scheiding tussen verzoeker en zijn partner teweeg brengen of kunnen verzoeker en zijn partner een zekere periode in Portugal overbruggen. Verzoeker verklaart wel dat zijn partner niet wil blijven wonen in Portugal omdat hij omwille van zijn pacemaker in de nabijheid wil wonen van een ziekenhuis, gespecialiseerd in hartaandoeningen. Hij legt dienaangaande evenwel niets voor om deze verklaring te onderbouwen.

De Raad kan niet volgen dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, of dat de gemachtigde de feiten incorrect heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt ook niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker licht toe dat hij sedert mei 2021 woont bij zijn partner in België en met wie hij reeds voorheen een relatie had. De aankomstverklaring is al verstreken sedert 31 augustus 2021, toch werd verzoeker door de gemachtigde getolereerd op het grondgebied. Hij vermoedt dat dit ligt aan het feit dat hij een wettig verblijf heeft in Portugal en een relatie met zijn Belgische partner. Pas wanneer verzoeker een aanvraag om te huwen indiende, is de gemachtigde in actie geschoten en heeft hij verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Door de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten na een lange periode van gedogen op het grondgebied is het rechtszekerheidsbeginsel en zijn gerechtvaardigde verwachting geschonden, aldus verzoeker.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De Raad kan niet volgen dat verzoeker, nu hij sedert 5 augustus 2021 werd gedoogd op het grondgebied tot de gemachtigde op 13 januari 2022 de bestreden beslissing nam, zijnde ongeveer vijf maanden, hij erop kon vertrouwen dat de gemachtigde geen bevel meer zou afgeven op grond van illegaal verblijf. Ook al erkent de Raad dat vragen kunnen gesteld worden bij de timing waarop de

gemachtigde in actie schiet, met name kort nadat een huwelijksaangifte wordt opgesteld met een Belgische partner, dan nog kan niet aangenomen worden dat verzoeker niet in staat was de rechtsgevolgen van zijn handelingen op voorhand in te schatten. Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk wist dat de aankomstverklaring geldig was tot 5 augustus 2021, zoals blijkt uit het administratief dossier, kon hij ervan uitgaan dat hij redelijkerwijs nadien het risico liep een bevel om het grondgebied te verlaten te krijgen. Verweerder stipt in de nota terecht aan dat het feit dat tijd is verstreken tussen het verlopen van de aankomstverklaring en de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, er niet toe leidt dat in hoofde van verzoeker rechten zijn ontstaan.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst er opnieuw op dat hij reeds twee jaar een kerngezin vormt met de heer H.F. Hij wenst met deze man zijn leven verder uit te bouwen, reden waarom zij een huwelijksaangifte hebben gedaan. Aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker gedurende een langere periode zou gescheiden worden van zijn partner, vormt deze een zware schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker vreest de bruuske verbreking van de familieband zonder garantie op herstel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM

waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Vooreerst stelt de Raad vast dat de gemachtigde de beschermingswaardige gezinsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner niet betwist. Hij is immers overgegaan tot een belangenafweging waarin hij heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker gescheiden wordt van zijn partner en diens niet-inwonende meerderjarige kinderen van tijdelijke duur is, nl. de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde België reglementair binnen te komen. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk in de concrete situatie van verzoeker. Zoals supra reeds aangehaald, moet de bestreden beslissing zelfs niet noodzakelijk een scheiding inhouden aangezien blijkt dat verzoeker zijn partner in een recent verleden nog vrijwillig met verzoeker in Portugal heeft verbleven voor een periode van een klein jaar. De mogelijkheid bestaat voor verzoeker in Portugal, land waar hij een verblijfsrecht geniet, een visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk aan te vragen bij de Belgische ambassade of het consulaat. Uiteraard kan de Belgische partner van verzoeker nooit verplicht worden het land te verlaten, doch er blijkt niet dat een eventuele tijdelijke scheiding als gevolg van de bestreden beslissing onevenredig nadelige gevolgen voor verzoeker en diens partner zal teweeg brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in casu niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES